

Arrest

nr. 302 432 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 januari 2020 diende verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als wettelijk geregistreeerde partner van de Belg dhr. L. D. Op 15 september 2020 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 13 februari 2023 nam de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 298 537 van 12 december 2023.

1.2. Op 20 februari 2024 wordt verzoekster te Roeselare opgepakt en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Holsbeek. Er wordt haar op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ RIHO op 19.02.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: C.

voornaam: MSN

geboortedatum: (...)1989

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Mevr. C. verklaart in haar hoorrecht van 19.02.2024 dat zij sedert 16.10.2018 in België verblijft. Uit haar administratief dossier blijkt overigens dat de betrokkene naar België kwam door middel van haar Surinaams paspoort (nr. Rxxx; geldig tot 04.04.2022) en visum type C (geldig vanaf 26.09.2018 tot 26.03.2019), dat werd afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten. Met deze documenten legde zij op 29.10.2018 een aankomstverklaring af te Izegem. Hetwelk haar verblijf in regel stelde tot 13.01.2019. Ondertussen zijn haar paspoort en visum type C reeds enkele jaren vervallen. Met als gevolg dat de betrokkene tijdens haar interceptie door PZ RIHO (dd. 19.02.2024) niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Mevr. C. bekam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 20.01.2020 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 15.09.2020 in het bezit gesteld van een Fkaart.

Betrokkene verkreeg haar verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Belg D. LW, met wie zij zich vestigde. Op 20.05.2022 werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon eenzijdig stopgezet door dhr. D. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 werd daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd op 13.02.2023 door middel van een bijlage 21. Deze bijlage 21 werd haar overigens betekend op 27.03.2023. Mevr. C. diende tegen de beslissing tot intrekking van haar verblijf een beroep in (dd. 25.04.2023) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV), dewelke haar beroep tot nietigverklaring verwiep bij arrest van dd. 12.12.2023. Sindsdien heeft mevr. C. geen stappen meer ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren.

Bij de afname van haar hoorrecht van 19.02.2024, verklaart mevr. C. dat zij niet kan terugkeren naar Suriname omdat ze sinds 2022 een nieuwe Belgische partner heeft genaamd M. S. Vooreerst stellen we dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden

blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Daarenboven is de nieuwe relatie van mevr. C. en dhr. M. nog zeer pril. Het loutere feit dat er de intentie is om te gaan samenwonen, wordt trouwens niet beschouwd als afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017).

Daarenboven toont mevr. C. niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het gegeven dat meneer niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Nog een andere optie is dat dhr. M. haar geregeld komt bezoeken in Suriname en in de tussentijd een band onderhoudt via de moderne communicatiemiddelen. Om te concluderen wensen we nog aan te kaarten, dat de sociale relaties die de betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van haar verblijf op het grondgebied haar niet vrijstellen van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Verder verklaart mevr. C. geen medische problemen te hebben. De betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar zou belemmeren om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Tot slot verklaart mevr. C. geen minderjarige kinderen of overige familieleden te hebben in België waarmee ze nog contact heeft. Mevr. C. zou daarentegen wel nog 4 zussen, 2 broers en haar moeder hebben die in Suriname verblijven en haar kunnen bijstaan bij haar re-integratie. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om deze en bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.03.2019 dat haar diezelfde dag betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.03.2019 dat haar diezelfde dag betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bij de afname van haar hoorrecht van 19.02.2024, verklaart mevr. C. dat zij niet kan terugkeren naar Suriname omdat ze sinds 2022 een nieuwe Belgische partner heeft genaamd M. S. Vooreerst stellen we dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder verklaart mevr. C. geen medische problemen te hebben. De betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar zou belemmeren om terug te keren naar

haar land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.03.2019 dat haar diezelfde dag betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat zij ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen

de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, REDELIJKHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL;

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van haar een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op haar persoonlijk gedrag, dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Wat betreft het risico op onderduiken wenst verzoekster op te merken dat ze een vast adres heeft. De politie trof haar weliswaar aan op haar vorig adres te Roeselare waar ze de rest van haar spullen ging ophalen. Verzoekster woont thans op vast adres te 2100 Deurne, (...). Verzoekster heeft geen intentie om onder te duiken. Ze wenst haar rechten volledig uit te putten.

6. Ook dat de contacten kunnen plaatsvinden via telefoon is totaal irrelevant en in strijd met Uw rechtspraak. Zoals gezegd, wordt een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM vermoed. Communicatie via moderne communicatiemiddelen is onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden! Verwerende partij kan niet rechtsgeldig stellen dat een weigeringsbeslissing geen inmenging in het gezinsleven is omdat verzoekster vanuit het buitenland nog contacten via telefoon of andere communicatiemiddelen kan onderhouden met haar partner (zie bv. RvV 7 oktober 2021, arrest nr. 261.780). 7. Het is ook niet juist te stellen dat de nieuwe relatie te pril is.

Ze onderhoudt thans een duurzame relatie met dhr. M. S.L., van Belgische nationaliteit (RR: xxx). (STUKKEN 3 EN 4)

Partijen hebben elkaar in maart 2022 leren kennen via een sociaal media platform, nl. TikTok. Ze hebben nadien zeer frequent contact gehad. Partijen begonnen hun relatie in juni 2022.

Op 6 februari 2024 dienden zij een aanvraag in tot wettelijke samenwoning. De procedure zal opgestart kunnen worden na het voorleggen van de stukken van de burgerlijke stand vanuit Suriname.

Partijen wensen en beogen een langdurig en liefdevolle levensgemeenschap. (STUKKEN 3 EN 4)”

2.2.2. Waar verzoekster de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de juridische grondslag waarop deze steunt, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de vreemdelingenwet en dat daarbij ook de feitelijke vaststellingen worden vermeld. Vervolgens wordt ook gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Dit motief steunt op artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat er een risico op onderduiken is.

Wat dit risico op onderduiken betreft, wordt verwezen naar een punt [4°], waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster het bevel van 7 maart 2019 niet heeft uitgevoerd. Dit onderdeel van de bestreden beslissing luidt:

“□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.03.2019 dat haar diezelfde dag betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Verzoekster betwist het motief met betrekking tot het risico op onderduiken en verklaart dat zij niet de intentie had om onder te duiken. Zij beschikt over een vast adres en kwam enkel op haar oude adres enkele spullen ophalen. Deze uiteenzetting is vreemd aan de eigenlijke motivering op grond waarvan het risico op onderduiken werd vastgesteld.

Uit het verzoekschrift en uit de debatten blijkt dat de verzoekende partij de verwijzing naar "4°" niet heeft begrepen. Het is de Raad duidelijk dat de bestreden beslissing hiermee doelt op punt 4° van artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet, waarbij de lijst van objectieve criteria tot vaststelling van het risico op onderduiken wordt bepaald. Door de toepasselijke wetsbepaling niet volledig te vermelden en enkel te verwijzen naar het puntje 4° ervan, heeft de verwerende partij niet op duidelijke wijze de juridische grondslag vermeld op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Zo heeft zij de verzoekster de mogelijkheid ontnomen om er kennis van te nemen dat toepassing werd gemaakt van de objectieve criteria tot vaststelling van het risico op onderduiken, zoals bepaald in artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de juridische grondslag van de bestreden beslissing correct had vermeld, dan had de verzoekster kunnen begrijpen dat een strikte toepassing werd gemaakt van het criterium van artikel 1, §2, 4° van de vreemdelingenwet, en niet van een discretionair te beoordelen intentie om onder te duiken. Zij had er in dat geval dan ook op kunnen wijzen dat dit motief geen steun vindt in de gegevens van het administratief dossier, vermits verzoekster op 15 september 2020 in het bezit werd gesteld van een F-kaart en het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2019 hierdoor kwam te vervallen. Ook de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van 13 februari 2023 ging niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, dit in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de nota met opmerkingen voorhoudt. Het niet correct verwijzen naar de juridische grondslag van de bestreden beslissing heeft de verzoekster aldus de mogelijkheid ontnomen om relevante juridische elementen aan te voeren tegen de bestreden beslissing.

De schending van de formele motiveringsplicht moet daarom worden aangenomen.

Het eerste middel is in die mate ernstig.

2.3. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verzoekster sedert zes jaar in België verblijft, waarvan zij minstens gedurende drie jaar over een geldige verblijfskaart beschikte. Er kan van worden uitgegaan dat verzoekster in België een privéleven heeft uitgebouwd en er het centrum van haar belangen heeft. Door onmiddellijk, zonder termijn voor vrijwillig vertrek en zonder dat tegen haar reeds een vroeger terugkeerbesluit tegen haar van kracht is, over te gaan tot een gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt abrupt een einde gesteld aan verzoeksters privéleven, zonder dat ze ook maar -zoals nochtans wettelijk voorzien- de kans krijgt haar vertrek uit België voor te bereiden. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is dan ook aangetoond.

2.4. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing [bij uiterst dringende noodzakelijkheid] van de tenuitvoerlegging van de beslissing van

20 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT